La Rapid București

ÎNTINERIREA ECHIPELOR, O PROBLEMĂ DE ACTUALITATE

În dorința de a vedea cum sînt traduse în fapt ultimele hotăriri referitoare la desfășurarea activității sportive de performanță, am vizitat zilele trecute clubul **Rapid București**.

Interlocutor ne-a fost președintele clubului, prof. **Florin Ștefănescu**.

— Ce noutăți ne puteți oferi, tovarășe președinte, în legătură cu activitatea secțiilor rapidiste ?

— Cred că primul și cel mai important aspect este ideea rire a secțiilor noastre o reprezintă școlile sportive, în special Șc. sp. 2 București, de la care preluăm elemente de perspectivă pe baza dublei legitimări. În fine — dar nu în ultimul rînd ! — s-a procedat la o reevaluare a posibilităților juniorilor din pepiniera noastră, pe de o parte renunțîndu-se la cei care nu marcaseră un progres, iar pe de alta promovînd la seniori tinerii cei mai talentați.

— Această puternică ofensivă a tineretului presupune și o re-

● Anul viitor — clubul va avea echipe divizionare cu cea mai scăzută medie de vîrstă ! ● Din 6000 de elevi testați, 400 au devenit... rapidiști ● Întărirea disciplinei un aspect mereu în atenție ● Preocupare pentru optimizarea procesului instructiv

noastră ca, începînd din anul 1977, Rapid să aibă echipe divizionare cu cea mai scăzută medie de vîrstă.

— Ideea ni se pare foarte utilă și, mai ales, actuală.

— Într-adevăr, inițiativa noastră este actuală, ea avînd ca punct de plecare indicațiile ca rîndurile sportivilor de performanță să fie împrospătate cu elemente noi, tinere, de perspectivă.

— De unde veți lua aceste elemente noi ?

— În această toamnă, toți antrenorii din clubul nostru au participat la o amplă campanie de selecție, testînd peste 6000 de elevi bucureșteni, din școlile sectoarelor VII și VIII. Acțiunea s-a soldat cu înscrierea în secțiile clubului a peste 400 de tineri. Numărul mic de selecționați, în comparație cu numărul testaților, indică — credem noi o exigență deosebită. O a doua sursă de întine-

considerare a primelor garnituri...

— S-a și procedat la această reconsiderare, chiar dacă, în unele cazuri, promovarea masivă a tineretului în rîndul echipelor noastre reprezentative ne-a adus, pentru moment, o scădere a rezultatelor. Sîntem, însă, siguri că, treptat-treptat, acumularea experienței își va spune cuvîntul, iar fidelii susținători ai Rapidului vor avea din nou motive de satisfacție ; și, poate, „idoli" noi...

— Lista sportivilor la care s-a renunțat e lungă ?

— Destul de lungă și încă nu a fost... închisă ! Vreau să subliniez, însă, că pe lîngă sportivii la care s-a renunțat sau se va renunța pe considerentul vîrstei și al randamentului, lista va cuprinde și sportivi care au avut dese abateri de la disciplină, care nu s-au încadrat în programul de pregătire și care se complac în... anonimat. Clubul Rapid are nevoie, ca de altfel întreaga mișcare sportivă românească, de elemente serioase, sîrguincioase, disciplinate, dispuse să arunce în luptă întregul lor potențial pentru apărarea culorilor țării.

— Noutăți în procesul instructiv ?

— În această direcție ar fi multe de spus, mai ales că în clubul nostru s-a împămîntenit obiceiul așa-ziselor „momente metodice", în care se urmărește tocmai îmbunătățirea și optimizarea procesului de instruire prin permanenta creștere profesională a antrenorilor. Fiecare tehnician rapidist desfășoară, de-a lungul întregului an, și o muncă de cercetare științifică, colaborînd îndeaproape cu Cabinetul metodic și cu cel medical. Sperăm ca toate aceste preocupări să aducă o cît mai puternică afirmare, pe plan intern și internațional a sportivilor feroviari.

ÎN NUMAI ȘAPTE ANI DE LA PRIMII PAȘI ÎN MINIBASCHET LA CENTRUL ȘCOLAR DE BASCHET !

Venind la Școala generală nr. 69 din Capitală, în anul inaugurării acesteia (1969), profesorul **Gheorghe Lăzărescu** a adus întreaga sa pricepere și pasiune pentru jocul de baschet, calități demonstrate încă de pe vremea cînd era antrenor al divizionarei A Voința București. La Voința, pe lîngă o serie de performanțe bune (printre altele, clasarea pe locul 3 în campionatul național), prof. **Lăzărescu** a promovat în prima formație și le-a pregătit pe **Gabriela Vartepniuc-Ciocan, Anca Demetrescu** și **Constanța Pitrop**, devenite apoi internaționale. Dar să revenim la Școala generală nr. 69 și să facem un succint bilanț al roadelor muncii celui dintîi profesor de educație fizică al școlii : adaptarea sălii de festivități pentru a putea găzdui antrenamente și jocuri de baschet, transformarea unui hol în sală de baby-baschet ; instruirea unui lot de jucătoare care, pornind de la minibaschet (bineînțeles în 1969, an în care au și cucerit locul I la cat. 8—10 ani a Festivalului național de minibaschet) au ajuns (sub culorile C.S. Olimpia) să se claseze pe locul 3 în Divizia A (1975) ; ridicarea valorică a unor jucătoare pînă la un nivel care a permis selecționarea lor în reprezentativa de senioare **(Alexandrina Tomescu, Ana Iatan, Florentina Căprița, Alexandrina Bîră** și **Camelia Tănăsescu)**.

„Secretele" acestor realizări? Ni le-a destăinuit însuși autorul lor : **„M-am străduit — și uneori am reușit — să aplic concepția modernă asupra pregătirii în jocul de baschet, bazată pe muncă multă, migăloasă, conștiinciozitate și disciplină ; am primit un ajutor concret și permanent din partea conducerii școlii, inspectoratului școlar al Sectorului 4 și a clubului Olimpia care patronează unele din echipele noastre".**

Dar dacă izbînzile de pînă acum sînt lăudabile, perspectivele reflectă profunzimea activității în domeniul baschetului de performanță la Școala generală nr. 69. Mai precis, este vorba de faptul că **la școala respectivă a fost înființat Centrul școlar de baschet feminin (primul din țară)**, la realizarea căruia Comitetul P.C.R. al Sectorului 4, Ministerul educației și învățămîntului și C.N.E.F.S. (prin Biroul F.R. Baschet) au dat un important sprijin moral și material. Ce înseamnă organizarea Centrului școlar de baschet ne-a explicat prof. **Lăzărescu : „Condiții materiale ajutătoare pentru pregătirea școlară și baschetbalistică la nivel înalt, sală corespunzătoare pentru un număr mare de clase cu program de baschet (9), însumînd circa 250 de eleve numai din Sectorul 4. realizarea proiectului inițial de amenajare a căminului, cantinei și cabinetului medical, încadrarea școlii cu profesori de specialitate care au manifestat și pînă acum aptitudini de antrenori de performanță în pregătirea elementelor tinere, adepți ai concepției moderne asupra antrenamentului. Într-un viitor apropiat, raza de selecție va cuprinde elemente de cea mai mare perspectivă, ca urmare a unei selecții pe plan național".**

Precizînd că toate acestea nu sînt simple deziderate, ci acțiuni în curs de rezolvare practică, încheiem urînd succes primului Centru de baschet feminin din țara noastră.

D. STĂNCULESCU

YACHTINGUL NOSTRU NAVIGHEAZĂ CU PÎNZELE... LĂSATE !

În urmă cu cîtva timp, la F.R.C.Y. a avut loc o ședință de analiză a rezultatelor slabe obținute de sportivii români la ediția din acest an a Campionatelor balcanice de yachting. După ce, în ultimii patru ani, reprezentanții țării noastre realizaseră performanțe bune, cucerind mai multe titluri de campioni la clasa „Optimist", **de această dată nici un sportiv român nu a urcat pe podiumul de premiere !**

Astfel, într-un moment în care se aștepta viguroasa sa afirmare pe plan internațional, cu atît mai mult cu cît este o disciplină din programul olimpic, yachtingul nostru a marcat un regres evident, fapt ce a determinat o analiză exigentă a cauzelor care au generat insuccesele.

Dintre numeroasele explicații pe care le-a oferit raportul prezentat de președintele Comisiei centrale de yachting, **Gheorghe Constantin**, concludentă ni s-a părut a fi cea referitoare la volumul scăzut de pregătire pe apă. **Era practic imposibil ca, avînd mai puțin de 100 de ore de rulaj, sportivii români să poată emite pretenții la podiumul de premiere.** Parcă pentru a anula această explicație, am auzit însă o alta, chipurile paradoxală, cum că — pe plan intern — sportivi fără o pregătire prea grozavă (calitativ și cantitativ) reușesc să devină campioni, întrecînd adversari care s-au antrenat mai mult ! După părerea noastră, **paradoxul se explică foarte simplu, prin lipsa de valoare a majorității concurenților**, inclusiv a campionilor care, din cît se vede, eșuează atunci cînd întîlnesc adversari cu o pregătire mai serioasă.

Nu vom încerca să căutăm „principalul vinovat" de situația existentă, din simplul motiv că **lipsa aparține tuturor celor care activează în yachtingul nostru, pornind de la sportivi și pînă la conducerea Comisiei centrale. Sportivii sînt comozi, nu respectă programul de pregătire, antrenorii se complac în această atmosferă, iar Comisia este, după cum spunea, textual, vicepreședintele federației, „o comisie... fantomă" !** Federația de specialitate s-a arătat și ea prea indulgentă față de atmosfera instalată în yachting, **„o atmosferă de agrement, căldură, netulburată de nerealizarea obiectivelor propuse"** — cum aprecia antrenorul **Gheorghe Ispas**, de la C.N.U. În ultimul an, mai ales, caracterul de agrement al acestui sport, a primat, determinînd **palide preocupări, ca să nu spunem inexistente pentru acumularea bagajului tehnic și fizic** necesar abordării cu șanse a întrecerilor balcanice. **Prioritare au fost interesele de club și cele personale,** problemele atît de spinoase ale lotului reprezentativ fiind lăsate la periferia preocupărilor, discutate doar din cînd în cînd, pe... malul lacului și nu într-un cadru organizat. Calendarul competițional intern s-a redus la Campionatele republicane (desfășurate în condiții discutabile) și la cîteva concursuri modeste ca valoare și ca număr de participanți, în timp ce calendarul internațional a existat doar prin două-trei întîlniri inter-cluburi, la care s-au adăugat Campionatele balcanice.

Nu mai amintim alte fapte și situații care ar veni să completeze acest tablou șocant. **Esențial ni se pare** — așa cum s-a subliniat în ședința de analiză — **ca toate neajunsurile să fie grabnic înlăturate, iar activitatea să reintre pe făgașul anilor trecuți, cînd succesele tînărului Horia Ispas promiteau yachtingului românesc o frumoasă perspectivă.** Pentru a naviga, însă, din nou pe drumul cel bun, trebuie ca pînzele... să fie ridicate ! Trebuie ca veliștii noștri să-și unească eforturile și să-și înzecească munca, trebuie ca baza materială să fie îmbunătățită. Antrenorul **Matei Carapancea** subliniia în ședință că **„rezultatele slabe nu trebuie justificate doar prin lipsa de catarge și vele, ci și — sau mai ales — prin munca insuficientă"**, arătînd apoi că **„din punct de vedere tehnic există resurse și posibilități certe de afirmare pe plan internațional, dacă se va trece imediat la o pregătire metodică, științifică, fără menajamente".**

Horia ALEXANDRESCU

SÎNT NECESARE EFORTURI INTENSE PENTRU CREȘTEREA VALORII TINERILOR RUTIERI

La încheierea sezonului juniorilor să analizăm succint evoluția lor (la campionatele naționale ale rutierilor), încercînd să desprindem cîteva concluzii generalizatoare. Ne îndreptăm atenția îndeosebi asupra juniorilor, fiindcă în generația care vine se află — teoretic — șansa sportului nostru cu pedale de a-și depăși condiția mediocră de astăzi.

Așadar, juniorii. Numărul lor — în jur de 60 la fiecare categorie — este încă departe de necesitățile performanței în ceea ce privește realizarea unei solide baze de masă. Laitmotivul, pe jumătate real, lipsa de materiale, constituie o cauză ce nu poate fi încă ignorată. Să socotim, deci, în general, satisfăcătoare activitatea de asigurare a schimbului de ștafetă pe care o desfășoară o serie de antrenori, cum sînt **Sima Zosim** și **Constantin Ciocan** (Ploiești), **Martie Ștefănescu** (Brașov), **Ion Stoica, Constantin Baciu** (București), **Ion Ardeleanu** (Constanța), **Vasile Chiș** (Cluj-Napoca), **Dan Budișteanu** (București), **Mihail Simion** (Brăila) ș.a. Să nu uităm, însă, că acestor tehnicieni, unii dintre ei absolvenți ai I.E.F.S., alții cu o îndelungată activitate în creșterea juniorilor, avem datoria să le solicităm o substanțială îmbunătățire a procesului instructiv-educativ pentru asigurarea ridicării nivelului calitativ al juniorilor.

Deziderатul afirmat are la bază rezultatele din probele de contratimp — individual și echipe. Mediile orare înregistrate la juniori mari sînt mult prea modeste pentru a se conta, în viitorul apropiat, pe un sprijin esențial din partea noii generații în acțiunea de revitalizare a ciclismului românesc. Luate prin comparație cu cele alе seniorilor, și ele sub cota valorică internațională, mediile realizate de juniori — rutieri care peste un an-doi trebuie să intre în focul disputelor seniorilor — nu lasă nici o speranță. La această oră, juniorii mari trebuiau să realizeze, la echipe, medii orare în jur de 44 km (față de 41 km cît au obținut), pentru ca în anii următori — trecînd de la 60 km, cît măsoară proba la juniori, la 100 km, distanță clasică pentru seniori — păstrînd ritmul, să-și asigure posibilitatea ca după un sezon sau două să ajungă la medii orare de 47 km sau chiar mai bune.

Iată de ce socotim că atenția antrenorilor care se ocupă de juniori trebuie să se îndrepte asupra **calității muncii,** element determinant în creșterea și afirmarea valorii noilor generații. Unii dintre ei trebuie să înceapă chiar de la selecționarea — sau reselecționarea — rutierilor pentru activitatea de performanță, acțiune în care au obligația să ceară sprijinul Centrului de medicină sportivă și al Centrului de documentare și cercetare științifică. O simplă privire asupra plutonului juniorilor îți spune că „ochiul antrenorului" n-a fost suficient de exigent cînd i-a ales pe unii dintre candidații la performanțe în ciclism. Și în condițiile în care materialul de concurs este deosebit de prețios (la propriu și la figurat), astfel de greșeli devin inadmisibile.

În procesul instructiv-educativ sînt, de asemenea, necesare îmbunătățiri substanțiale. Ele privesc, în primul rînd, mărirea volumului pregătirii, creșterea ponderii pregătirii fizice multilaterale și specifice, precum și diversificarea mijloacelor. Pentru îndeplinirea acestor deziderate este, însă, nevoie ca antrenorii să cerceteze mai mult, să citească, să se instruiască ei înșiși.

Hristache NAUM

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU MIHAI GHINDĂ

Șahul nostru are un campion „în premieră". Turneul final al grupei „A", desfășurat timp de trei săptămini la Timișoara, s-a încheiat cu victoria tînărului maestru bucureștean MIHAI GHINDĂ.

Puțini au fost aceia care ar fi îndrăznit să pronosticheze un asemenea rezultat, într-o competiție unde prima șansă aparținea, indiscutabil, marelui maestru Florin Gheorghiu *și maestrului internațional* Victor Ciocâltea, *fiecare cu cîte 7 titluri la activ !*

Și totuși, succesul nu revine nici unuia din acești mari favoriți. Punîndu-și în valoare pregătirea teoretică deosebită, luptînd cu multă ambiție și adoptînd o tactică adecvată ritmului destul de lent al turneului, Mihai Ghindă a reușit să ocupe primul loc la capătul unui finiș de-a dreptul palpitant.

Noul campion, membru al Clubului Universitatea București, are 27 de ani. A învățat șahul de mic, făcînd parte din cercul de la Palatul pionierilor din București. Primul său antrenor a fost eminentul pedagog, regretatul maestru Traian Ichim. *În 1964, la vîrsta de 15 ani, participă la primul său „mare" turneu : finala campionatului de juniori al Capitalei, în care ocupă locul 6. Doi ani mai tîrziu devine campion de juniori al României, iar în 1970 se califică pentru prima dată în finala seniorilor, unde ocupă locul 3, după* Gheorghiu *și* Ciocâltea. *În finala din 1972 s-a clasat al 4-lea, pentru ca în acest an să cîștige titlul de primul jucător al țării. Mihai Ghindă este căsătorit cu Eugenia Ghindă, de asemenea, șahistă fruntașă (candidată de maestră) și are o fetiță, Laura, în vîrstă de un an. Pasiuni extra-șahiste : lectura și muzica.*

Cum spuneam, principala forță a noului nostru campion stă în pregătirea sa teoretică. Un mare pasionat al studiului, el este mereu la curent cu toate noutățile, fiind foarte greu de surprins în deschidere. Ghindă va trebui, însă, să se perfecționeze cu aceeași perseverență și în celelalte stadii ale luptei șahiste, dar — mai ales — să demonstreze mai mult curaj, mai multă agresivitate, într-un cuvînt, mai multă încredere în propriile forțe. Care, de altfel, nu-i lipsesc.

V. CH.